

Slovenska
filharmonija

**Sezona
2025|26**

***Iz žalosti
v zmagoslavje***

VIP 4

Vokalno-
instrumentalni
program

VIP 4

Vokalno-instrumentalni
program

20. marec 2026 ob 19.30

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Iz žalosti v zmagoslavje

Zbor Slovenske filharmonije

Orkester Slovenske filharmonije

Stephen Layton

dirigent

Mojca Bitenc Križaj

sopran

Ana Dolžan

koncertna mojstrica

Alenka Podpečan

priprava zbora

Gioele Andreolli

korepetitor

ARS

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Christóbal de Morales (ok. 1500–1553)

Parce mihi, Domine

*Odpovedujem, saj ne bom živel večno**

Ana Potočnik mezzosopran

Urška Bernik alt

Rok Ferenčak tenor

Martin Kozjek bariton

John Tavener (1944–2013)

Song for Athene

Pesem za Athene

Little Requiem for Father Malachy Lynch

*Mali rekviem za očeta Malachyja Lyncha**

- I. Requiem aeternam
Gospod, daj mu večni pokoj
- II. Dies irae
Strašen dan
- III. Libera me
Reši me, Gospod
- IV. Requiem aeternam
Gospod, daj mu večni pokoj

* Prva izvedba v Sloveniji

Ēriks Ešenvalds (1977)

Passion and Resurrection

*Pasijon in vstajenje**

- I. Parce mihi, Domine
Odpovedujem, saj ne bom živel večno
- II. My soul is very sorrowful
Moja duša je žalostna
- III. At thy mystic Supper
Pri svoji mistični večerji
- IV. O dulce lignum
O sladki les

Urška Šemrov sopran

Ema Pavlič sopran

Ana Potočnik mezzosopran

Urška Bernik alt

Rok Ferenčak tenor

Martin Kozjek bariton

* Prva izvedba v Sloveniji

Minljivost kot neizogiben del življenja je skozi stoletja navdihovala številna filozofska, literarna in umetniška dela, od antičnih razmislekov do sodobnih interpretacij človekove končnosti. Spored nocojšnjega koncerta nas v duhu postnega časa vabi k poglobljenemu razmisleku o smrti in vstajenju skozi oči preteklosti in sodobnosti.

Cristobal de Morales skupaj s Tomásom Luisom de Victorio in Franciscom Guerrero predstavlja vrh španske renesančne polifonije. Rodil se je okoli leta 1500 v Sevilli, kjer se je izobraževal v tamkajšnji stolni šoli, po zgodnjih službah v Ávili in Plasencii pa je leta 1534 postal pevec v papeškem Zboru Sikstinske kapele. Desetletje, ki ga je preživel v Rimu in na potovanjih s papeškim spremstvom, mu je prineslo tudi mednarodno slavo. Med letoma 1540 in 1543 so njegove skladbe izhajale v tiskanih antologijah, leta 1544 pa je v dveh obsežnih knjigah objavil 16 maš. Toda za velikim skladateljskim uspehom se je skrivala tudi druga resničnost. Dokumenti razkrivajo skladateljeve pogoste bolezni, odsotnosti od službenih obveznosti in težaven značaj, zaradi katerega ni bil najbolj priljubljen med ljudmi. Ko se je leta 1545 vrnil v Španijo na mesto kapelnika v Toledu, so ga doletele še finančne težave in po manj kot dveh letih je položaj zapustil. Sledili sta še dve manj ugledni službi v Marcheni in Málaga, leta 1552 pa se je ponovno potegoval za mesto v Toledu, vendar je pred razpisanim izborom umrl, star komaj nekaj več kot petdeset let.

Večino svojega ustvarjalnega življenja je Morales posvetil vokalni sakralni glasbi. Ustvaril je približno 23 maš, okoli 90 motetov, magnificate in številna druga bogoslužna dela. Njegova dela so izhajala v Italiji, Franciji, Nemčiji, na Nizozemskem in v Španiji, že leta 1559 pa so ob spominski slovesnosti za Karla V. Habsburškega

dosegla tudi Novo Španijo, današnje Mehiko. Teoretiki so ga navajali kot vzor kontrapunktske umetnosti, kasnejši muzikologi pa so ga videli kot pomemben most med Josquinom des Prezom in Giovannijem Pierluigijem da Palestrino. V svojem slogu je združil gosto imitacijsko polifonijo z retorično jasnostjo besedila ter jo občasno obogatil z ritmičnimi posebnostmi, kot so poliritmi, hkrati pa v njegovih delih že opazimo nastavke kasnejše funkcijske harmonije, ki temelji na dur-molovih tonalitetah in treh glavnih lestvičnih stopnjah (toniki, dominantni in subdominantni).

Eno njegovih najzgodnejših del je *Molitveno bogoslužje za rajne* (*Officium defunctorum*), ki je skupaj s petglasno *Mašo za pokojne* (*Missa pro defunctis*, 1544) postalo mejnik v razvoju renesančne pogrebne glasbe. Delo domnevno izvira iz časa Moralesovega službovanja v Ávili med letoma 1526 in 1528. Tri lekcije jutranjic (*Parce mihi, Domine; Taedet animam meam; Manus tuae, Domine, fecerunt me*) takrat sicer niso bile natisnjene, so pa v rokopisih krožile po Iberskem polotoku še globoko v 17. stoletje. V nasprotju s kasnejšimi razkošnejšimi moteti je slog v oficiju bolj zadržan in asketski. Jasno se odraža tudi v lekciji ***Parce mihi, Domine*** (*Odpovedujem, saj ne bom živel večno*), ki je prošnja za usmiljenje. Namesto goste imitacije prevladuje recitativna, skoraj psalmodična govorica, v kateri besedilo teče v preprostih, pogosto akordičnih odsekih z zabrisano parafrazo koralnega obrazca. Izrazne poudarke ustvarjajo rahle zgostitve zvočne teksture in občasno presenetljive kadence ob koncih fraz. Učinek zato ni dramatičen, temveč kontemplativen, glasba pa poslušalca vodi v prostor notranje zbranosti ter tihe molitve in zlahka si jo predstavljamo v hladni poltemi cerkve ob najzgodnejši jutranji uri.

Smrt in minljivost sta pomembni tematiki tudi v opusu angleškega skladatelja sira **Johna Tavenerja**, ene ključnih osebnosti britanske glasbe druge polovice 20. stoletja. Rodil se je v severnem Londonu in študiral na Kraljevi akademiji za glasbo. Pri štiriindvajsetih letih je zaslovel z avantgardno kantato *The Whale* (*Kit*, 1966), izvedeno na premiernem koncertu ansambla London Sinfonietta in v koncertnem ciklu BBC Proms. Nad delom sta se navdušila tudi John Lennon in Ringo Starr, ki sta poskrbela, da je izšlo pri Apple Records, založbi skupine The Beatles. Toda v času, ko je evropski glasbeni prostor zaznamovala modernistična estetika, je Tavener kmalu začutil notranjo oddaljenost od avantgardnega eksperimentiranja. Začel je iskati izraz, tesneje povezan z duhovno izkušnjo, in glasbeni jezik, ki bi presegal tedaj modni idiom.

Ključno vlogo v njegovem zgodnjem duhovnem razvoju je imel skladatelj in pedagog Lennox Berkeley, pri katerem je študiral na Kraljevi akademiji za glasbo. Berkeley, sam katoličan, je o veri govoril v zadržanem aristokratskem slogu, vendar je njegova tiha drža na mladega skladatelja naredila globok vtis. Prostor, ki ga je religija zasedala v Tavenerjevem življenju, se je tedaj začel poglobljati in širiti, najprej v smer katolištva, duhovno potovanje pa je nadgradila tudi nenavadna osebna izkušnja. Nekega dne je namreč Tavenerjev dom nenapovedano obiskala goreča rimokatoličanka, hči ene od članic prezbitarijske skupnosti, kjer je deloval kot organist. Prinesla mu je križe in nabožne predmete, ki jih je zbrala na misijonih po Mehiki in Južni Ameriki, ter mu zaupala, da se je zaljubila vanj, a se je obenem prav tisti dan odločila za vstop v samostan. Ta preplet osebne naklonjenosti in radikalne duhovne odločitve je Tavenerja pretresel in še poglobil njegovo zanimanje za katoliško mistiko, ki je zaznamovala

dela tega novega obdobja. Sčasoma pa je spremenil odnos do zahodne Cerkve, ki jo je začel razumeti kot preveč duhovno izpraznjeno in celo izkrivljajočo.

Naslednjo prelomnico v njegovem življenju je pomenila spreobrnitev v pravoslavlje leta 1977. Od tedaj so njegovo ustvarjanje močno zaznamovala pravoslavna liturgična besedila, bizantinska zvočna tradicija in značilna raba borduna (*isona*). Njegova glasba je z dolgimi zvočnimi loki, širokimi registri in počasnimi harmonskimi premiki postajala bolj asketska. Glasbe ni dojemal kot estetski eksperiment, temveč kot prostor kontemplacije, v katerem se poslušalec sreča z vprašanji minljivosti, trpljenja in večnosti. K njegovemu zanimanju za te teme so verjetno prispevale tudi lastne izkušnje s hudo boleznijo, zaradi katere je večkrat doživel srčne zaplete in dolgotrajna okrevanja. Tavener je nekoč dejal, da je njegov osrednji subjekt »sveto v umetnosti – umetnost, ki je *athanatos*, nesmrtna, nespremenljiva, brez začetka in brez konca«. Sveto je razumel, podobno kot številne religije, kot absolutno, nespremenljivo resničnost, iz katere vse izhaja in h kateri se vse vrača. Smrt v tem kontekstu torej ne pomeni tragičnosti, temveč prehod nazaj v to absolutno resnico in združitev z večnim razsvetljenjem. Ta misel preveva številna njegova dela, med drugim *Tri svete sonete* (1962), *Zadnje obrede* (*Ultimos Ritos*, 1972), *Mali rekviem za očeta Malachyja Lyncha* (1973), *Rekviem za Ahmatovo* (1980), *Eonia* (1989), *Pesem za Athene* (1993), *Proti tišini* (*Towards Silence*, 2007), *Rekviem* (2007) in *Smrt Ivana Iljiča* (2012). Vsa na različne načine dojemajo smrt kot skrivnostni prehod in trenutek, v katerem se duša ne izgubi, temveč postane, po Tavenerjevih besedah, »še intenzivneje živa«.

Obe Tavenerjevi deli nocojšnjega sporeda družijo neposredna izkušnja pogreba kot izhodišče glasbene misli. Iz obdobja njegovega pravoslavno navdahnjenega ustvarjanja izhaja ***Pesem za Athene*** (*Song for Athene*). Nastala je kot poklon mladi igralki in učiteljici Athene Hariades, družinski prijateljici, ki je umrla v prometni nesreči. Besedilo je oblikovala pravoslavna redovnica Mati Thekla, Tavenerjeva dolgoletna »duhovna mati«, ki je odlomke iz pravoslavnega pogrebnega obreda združila z verzi iz Shakespearovega *Hamleta*. Skladba je napisana za štiriglasni mešani zbor a cappella, njeno obliko pa zaznamuje šest monodičnih intonacij besede »Aleluja«, ki uvajajo posamezne besedilne sklope, ter sklepna, sedma ponovitev. Med temi odseki se razgrinja izmenjava med preprosto, skoraj psalmodično deklamacijo z zadržanimi harmonskimi zgostitvami. Celotno delo podpira basovski *ison*, ki kot neomajna osnova ustvarja občutek brezčasnosti in stabilnosti. Glasbeni vrh nastopi ob besedah »Weeping at the grave creates the song« (»Jok na grobu poraja pesem«), kjer se žalovanje in bolečina simbolično preobrazita v obljubo vstajenja. Prav ta spoj nam razkrije Tavenerjevo osrednjo misel, da smrt ni zanikanje življenja, temveč prehod v absolutno resnico. Delo je zaslovelo leta 1997, ko je zazvenelo ob pogrebu princese Diane v Westminsteri opatiji, vendar njegova moč in prepoznavnost ne izhajata le iz tega zgodovinskega dogodka, temveč iz skladateljeve sposobnosti, da skozi minimalistično strukturo ustvari tako bogat prostor žalovanja in upanja.

Če je *Pesem za Athene* nastala pod vplivom bizantinske tradicije, se ***Mali rekviem za očeta Malachyja Lyncha*** (*Little Requiem for Father Malachy Lynch*) obrača k tradicionalni liturgični obliki maše za rajne. Posvečen je očetu Malachyju Lynchu, karmeličanskemu priorju, ki

je Tavenerja navdušill s svojo duhovno učenostjo in odprtostjo za različne teološke tradicije. Čeprav sta se srečevala le občasno, so ti stiki skladatelja globoko zaznamovali ter vplivali na njegovo duhovno in glasbeno pot, tudi na poznejši prehod k pravoslavlju. Po Lynchevi smrti 5. maja 1972 je Tavener obiskal njegov pogreb na prostem. Med obredom se mu je v mislih izoblikoval sedemtonski motiv, ki je postal uvod na besedi »*Requiem aeternam*« (»*Večni pokoj*«), nadaljnji odseki pa so se mu razkrivali med vožnjo domov, kakor da bi bili poslovilno darilo pokojnika. Delo je začel pisati še isti večer, pretresen tudi zaradi nenadne nevihte, ki je spremljala obred, nastalo pa je skoraj »v enem dihu«. Tudi nekatera njegova poznejša dela so se mu razodela na podoben način. Skladatelju je rekviem pomenil globoko osebno vez z očetom Malachyjem, zato je latinsko besedilo oblikoval v ednini, razkriva pa se tudi v glasbenem jeziku. Ta je zadržan, brez razkošne kontrapunktične razvejanosti. Velik del poteka v unisonu ali oktavah, s poudarjenimi koralnimi intonacijami in zvočnimi ploskvami. Delo je napisano za mešani zbor in komorni orkester (dve flavti, trobenta, godala in orgle), Tavener pa je uporabil le štiri kratke odseke mašnega besedila, pri čemer se prvi na koncu ponovi in zaokroži celoto. Namesto teatralnosti prevladuje liturgična umirjenost, izrazitejši kontrast pa prinaša le *Dies irae*, kjer veliki skoki in ostrejši poudarki ustvarijo napetost sodnega dne. V *Lacrymosi* se glasba umiri v počasnejši in bolj ploskovit zborovski tok, nato pa se dramatični vzgib ponovno vrne. V *Libera me* se zvočna slika postopoma zgošča v klastersko ploskev, preden se rekviem sklene z vrnitvijo začetnega motiva. *Mali rekviem* je bil prvič izveden že dva meseca po pogrebu, 29. julija 1972, v katedrali v Winchesteru na festivalu Southern Cathedrals Festival, Tavener pa je delo kasneje razširil še z ostalimi stavki (*Kyrie*, *Offertorium*, *Sanctus*, *Hosanna* in *Agnus Dei*).

V drugem delu sporeda se simbolno prepletejo vse tri prejšnje skladbe. V ospredje se vrača *Parce mihi, Domine*, ki zazveni kot rdeča nit večera. Njeno najbolj znano sodobno preobleko sta ustvarila jazzovski saksofonist Jan Garbarek in Ansambel Hilliard, motet pa je v svoj oratorij *Pasijon in vstajenje* vključil tudi Ēriks Ešenvalds. Hkrati se znova približamo besedilom bizantinske liturgije in dojemanja smrti kot prehoda v večnost, kakršnega poznamo iz glasbe Johna Tavenerja.

Sodobni latvijski skladatelj **Ēriks Ešenvalds** (1977) je danes eno vodilnih imen na področju zborovske glasbe. Študiral je kompozicijo na Glasbeni akademiji v Rigi, znanje pa izpopolnjeval pri številnih mednarodno priznanih skladateljih. Latvija ima eno najmočnejših zborovskih tradicij v Evropi, katere vpliv je očitni tudi v Ešenvaldsovem ustvarjanju. Že dolga leta tudi sam poje v zborih, zato je njegov odnos do zborovske glasbe ponotranjen, organski in zvočno izbrušen. V svoji glasbi združuje arhaično in sodobno, od gregorijanskega korala, renesančne polifonije in bogate romantične harmonije do meditativnih zvočnih ploskev in sodobnih harmonskih prijemov. Pogosto ga opisujejo kot pragmatičnega skladatelja, ne le zaradi spretnega prepletanja različnih slogov, temveč tudi zaradi občutka za konkretne izvajalske danosti. Svoja dela oblikuje z mislijo na prostor, priložnost ter sposobnosti in prioritete glasbenikov, ki jim je glasba namenjena, pogosto pa posega po angleških besedilih, da bi nagovoril čim širše mednarodno občinstvo. Tako kot pri preostalih dveh skladateljih nocojšnjega sporeda tudi pri njem religiozna tematika zavzema posebno mesto v ustvarjanju. Ešenvalds je bil dve leti bogoslovec, in čeprav se je nato odločil za pot skladatelja, ostaja vera pomemben del njegove umetniške govorice.

Oratorij ***Pasijon in vstajenje*** (*Passion and Resurrection*) za sopran solo, vokalni kvartet, mešani zbor in godalni orkester je nastal leta 2005 po naročilu Latvijskega državnega akademskega zbora in bil istega leta krstno izveden v Rigi pod vodstvom dirigenta Mārisa Sirmaisa. Besedila črpa iz evangelijev, Stare zaveze ter rimskega in bizantinskega bogoslužja, namesto linearne, pripovedne strukture pa je skladatelj ustvaril mozaik besedil, ki se med seboj prepletajo v meditacijo o trpljenju, smrti in vstajenju. Zgodba o Kristusovem trpljenju tako ni podana kronološko in tudi Jezusove besede na križu niso združene v en sam dramatični vrh, temveč so razpršene po celotnem delu. Oratorij prav tako nima evangelista ali vsevednega pripovedovalca, temveč o dogodkih poroča kar zbor, ki poje tudi Kristusove besede ali predstavlja množico. Solistka sopranistka je postavljena v sočutno marijansko vlogo – je žena, ki mazili Kristusove noge, tiha spremljevalka njegovega trpljenja in Marija Magdalena ob grobu. Tudi godalni orkester ima večplastno vlogo. Včasih razširja zborovsko zvočnost, drugič ustvarja statično podlago z dolgimi, zadržanimi toni ali borduni, spet tretjič s kontrapunkti preizprašuje tonalnost. S tem glasba ves čas niha med stabilnostjo in negotovostjo, med vero in dvomom, med tolažbo in trpljenjem.

Delo je razdeljeno na štiri dele. Prvi stavek je uvodna meditacija z motetom z začetka nocojšnjega sporeda, *Parce mihi, Domine*, ki ga je skladatelj namenil prostorsko odmaknjenemu vokalnemu kvartetu. Ešenvalds je med fraze dodal tišine in rahlo disonantne akorde godal ter prek prepleta renesanse s sodobnostjo ustvaril časovno nedefiniranost. Sopranski solo se nato kot boleča osebna izpoved dvigne nad zbor in godala, medtem ko dolge godalne linije razkrivajo značilno harmonsko barvo dela. Zaključek prinese

spokojni zborovski odgovor, ki se razblini v šepet in pusti za sabo občutek negotovosti. Drugi stavek nas postavi v središče trpljenja. Kvintni borduni ustvarijo trdno zvočno osnovo, nad katero se razrašča nemir. Dramatičnost narašča z vse temnejšo in bolj zgoščeno harmonijo, vrhunec pa dosežejo brutalni vzkliki »Crucify!« (»Križaj!«), podprti z ostrimi, kričečimi godalnimi figuracijami. Z nastopom kvarteta in soprana vzdušje preide v umirjeno žalovanje. V tretjem stavku sopran nad pedalnim tonom razvija razširjeno, melizmatično premišljevanje, ki ga spremlja violinski solo ter dopolnjujejo zborovski odgovori. Zadnje besede ponovno zapoje kvartet, kot odmev uvodnega moteta in kot most med začetkom in koncem. Zadnji del prinaša vstajenje, a ne kot monumentalno dejanje, temveč kot intimen dialog. Kvartet v vlogi Jezusa izgovarja ime »Mariam« (»Marija«), sopranistka kot Marija Magdalena pa odgovarja »Rabboni« (»Učitelj«). Tako se celotna zgodba odrešenja skrči na dve besedi v trenutku prepoznanja. Zbor postopoma prevzame Jezusov glas, harmonsko prehajanje med dvema akordoma pa ustvarja občutek lebdenja. Zaradi harmonske dvoumnosti sklep ni razrešen, temveč ostaja odprt. Tako se simbolično smrt in vstajenje tu ne pokažeta kot dokončno sklenjeno dejanje, temveč kot skrivnosten krog, ki se v človeški izkušnji vedno znova ponavlja.

Klara Žnideršič

VIP 4

Vokalno-instrumentalni
program

Stephen Layton

Foto: Matthew Johnson

Stephen Layton je eden najbolj iskanih dirigentov svoje generacije. K sodelovanju ga redno vabijo vodilni svetovni zbori, orkestri in skladatelji, ki mu pogosto zaupajo premierne izvedbe svojih del. Kot strasten zagovornik sodobne zborovske glasbe je tako širom sveta predstavil številne novitete, med drugim je redno sodeloval s sirom Johnom Tavenerjem in Arvom Pärtom. Njegove interpretacije lahko slišimo od Sydneyjske operne hiše do Concertgebouwa v Amsterdamu, od Talina do Sao Paola, njegovi posnetki pa žanjejo prestižne mednarodne nagrade: prejel je dve nagradi Gramophone (in deset nominacij), pet nominacij za nagrado grammy, francoski Diapason d'Or de l'Année, nemški Echo Klassik in druge.

Je ustanovitelj in direktor zbora Polyphony ter glasbeni direktor zasedbe Holst Singers, v sezoni

2024/25 pa je prevzel tudi mesto glavnega dirigenta Zbora Slovenske filharmonije. Kar 17 let je deloval kot sodelavec Kolidža Trinity v Cambridgeu in kot glasbeni direktor njegovega zbora. Bil je tudi šef dirigent Nizozemskega komornega zbora, gostujoči šef dirigent Danskega nacionalnega vokalnega ansambla, umetniški direktor in glavni dirigent orkestra City of London Sinfonia ter glasbeni direktor pri londonski Tempeljski cerkvi.

Njegovi posnetki del baltskih skladateljev so dosegli več prestižnih nominacij; podobno velja za njegove zgoščenke z zasedbo Polyphony z deli Mortena Lauridsena, Erica Whitacra, Karla Jenkinsa, Benamina Brittna, Jamesa MacMillana in Francisa Poulenca. Osem odmevnih zgoščenk je Layton posnel tudi z zasedbo Britten Sinfonia, z Orkestrom dobe razsvetljenstva pa je posnel več del Johanna Sebastiana Bacha.

Kot gostujoči dirigent širom sveta navdihuje najvidnejše zборе: Nizozemski komorni zbor, Danski nacionalni vokalni ansambel, Vokalni ansambel Jugozahodnonemškega radia ter zbora Srednjenemškega radia Leipzig in Severnonemškega radia Hamburg, Latvijski nacionalni zbor in Latvijski radijski zbor, Estonski filharmonični komorni zbor, zbora Poljskega radia in Vroclavske filharmonije, Komorni zbor Erica Ericsona, Die Konzertisten v Hongkongu ter druge.

Nasploh je Layton tudi iskan interpret baročne glasbe, ki jo izvaja z orkestri, kot so Akademija za staro glasbo v Cambridgeu, Londonski filharmoniki in orkestri v Filadelfiji, sodeloval pa je tudi že z Londonsko Sinfonietto, Nacionalnim valižanskim orkestrom BBC, Kraljevim škotskim nacionalnim orkestrom, škotskimi in avstralskimi komornimi orkestri, Filharmonijo Auckland, simfoničnimi orkestri v Avstraliji ter drugimi.

VIP 4

Vokalno-instrumentalni
program

Mojca Bitenc Križaj

Foto: Rok Deželak

Sopranistka **Mojca Bitenc Križaj** je solistka v SNG Opera in balet Ljubljana, kjer bo v sezoni 2025/26 nastopila v vlogah Manon Lescaut (Puccini, *Manon Lescaut*), Rosalinde (Strauss ml., *Netopir*) in Violette Valery (Verdi, *La Traviata*). Poleg tega bo marca letos v Srebrnem abonmaju Cankarjevega doma z Mešanim pevskim zborom Glasbene matice Ljubljana izvedla Rossinijevo *Malo slavnostno mašo*.

V slovenskih opernih gledališčih je že upodobila tudi Papageno in Pamino (Mozart, *Čarobna piščal*), Evridiko (Gluck, *Orfej in Evridika*), Liu (Puccini, *Turandot*), Ksenijo (Parma, *Ksenija*), Donno Anno (Mozart, *Don Giovanni*), Antonio (Offenbach, *Hoffmannove pripovedke*), Marinko (Smetana, *Prodana nevesta*), Neddo (Leoncavallo, *Glumači*), Marguerito (Gounod, *Faust*), Micaëlo

(Bizet, *Carmen*), Liso (Lehár, *Dežela smehljaja*), Tatjano (Čajkovski, *Evgenij Onjegin*), Mimi (Puccini, *La Bohème*) in Fiordiligi (Mozart, *Così fan tutte*). Nastopila je tudi na festivalih v Alden Biesnu, Bregenzu in Erlu ter gostovala v Hrvaškem narodnem gledališču Ivana pl. Zajca na Reki in v Frankfurtu operi.

Kot solistka je sodelovala z različnimi orkestri in zbori, med drugim z Dunajskimi simfoniki, Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija, Orkestrom Madžarske državne opere iz Budimpešte in Orkestrom Krakovske opere.

Prejela je študentsko Prešernovo nagrado Akademije za glasbo Univerze v Ljubljani in več najvišjih nagrad na mednarodnih pevskih tekmovanjih. Z odliko je končala magistrski študij petja na ljubljanski Akademiji za glasbo v razredu Barbare Jernejčič Fürst in podiplomski študij petja na Akademiji za glasbo Univerze v Zagrebu v razredu Vlatke Oršanić ter se obenem dodatno izpopolnjevala pri Heleni Lazarski, Brigitte Fassbaender in Eddi Moser. Diplomirala je tudi na ljubljanski Medicinski fakulteti.

Cristóbal de Morales

Odpovedujem, saj ne bom živel večno

Job 7:16-21, SSP

Odpovedujem, saj ne bom živel večno,
odnehaj, kajti moji dnevi so le dih!
Kaj je človek, da ga tako upoštevaš
in misliš nanj v svojem srcu,
da ga obiskuješ vsako jutro,
ga preizkušaš vsak trenutek?
Kako dolgo ne boš odmaknil pogleda od mene,
ne odnehal, da bi vsaj slino požrl?
Če sem kaj zagrešil,
kaj sem ti, varuh ljudi, s tem prizadel?
Zakaj si me postavil za tarčo,
da sem sam sebi v breme?
Zakaj ne odpustiš moje pregrehe,
ne odvzameš moje krivde?
Kajti zdaj bom legel v zemljo,
in če me boš iskal, me ne bo več.

John Tavener

Pesem za Athene

Mati Thekla, prevedel Janez Perko

Aleluja, aleluja.
Naj zbor angelski zaziblje te v pokoj.
Aleluja, aleluja.
Spomni se me, Gospod, ko prideš v svoje kraljestvo.
Aleluja, aleluja.
Nakloni pokoj, o Gospod,
svoji služabnici, ki je zaspala.
Aleluja, aleluja.

Zbor svetih je našel neusahljivi vir
žive vode in vrata raja.
Aleluja, aleluja.
Življenje: senca in sanje.
Aleluja, aleluja.
Jok na grobu poraja pesem: Aleluja.
Pridi, prejmi plačilo in časti,
ki sem jih pripravil zate.
Aleluja, aleluja, aleluja.

Mali rekviem za očeta Malachyja Lyncha

Gospod, daj mu večni pokoj

Gospod, daj mu večni pokoj
in večna luč naj mu sveti.

Strašen dan bo dan plačila

Strašen dan bo dan plačila,
zemlja v prah se bo zdrobila,
priča David in Sibila.

Kolik strah bo svet obdajal,
ko bo vseh sodnik prihajal,
k ostri sodbi človek vstajal.

Vse prevzel bo jok, tesnoba,
ko bo človek vstal iz groba,
da ga Bog za grehe sodi.

Ti, o Bog, usmiljen bodi!
Ljubi Jezus, mrtvim daj
mir in pokoj vekomaj.

Reši me, Gospod

Reši me, Gospod,
večne smrti
tisti groze polni dan.

Gospod, daj mu večni pokoj

Gospod, daj mu večni pokoj
in večna luč naj mu sveti.

Ėriks Ešenvalds***Pasijon in vstajenje******Odpovedujem, saj ne bom živel večno***

Odpovedujem, saj ne bom živel večno,
odnehaj, kajti moji dnevi so le dihi!
Kaj je človek, da ga tako upoštevaš
in misliš nanj v svojem srcu,
da ga obiskuješ vsako jutro,
ga preizkušaš vsak trenutek?
Kako dolgo ne boš odmaknil pogleda od mene,
ne odnehal, da bi vsaj slino požrl?
Če sem kaj zagrešil,
kaj sem ti, varuh ljudi, s tem prizadel?
Zakaj si me postavil za tarčo,
da sem sam sebi v breme?
Zakaj ne odpustiš moje pregrehe,
ne odvzameš moje krivde?
Kajti zdaj bom legel v zemljo,
in če me boš iskal, me ne bo več.

(Job 7:16-21, SSP)

Gorje mi, kajti moja nespametna ljubezen
do razuzdanosti in moje oklepanje krivice
sta mi postali temna noč,
v kateri ne sije nobena luč.

Sprejmi studence mojih solz,
ti, ki dvigaš morske vode v oblake.
Ozri se k joku mojega srca,
ti, ki si prišel iz nebes
kot neizrekljiva daritev.
Poljubila bom tvoje brezmadežne noge,
posušila jih bom s kodri svojih las.
V raju se je Eva,
ko ju je videla prihajati,
v strahu skrila.
Kdo bo pretehtal množico
mojih grehov in tvoje sodbe?
O moj Zveličar, Odrešenik moje duše,
ne obrni se stran od mene:
jaz sem tvoja dekla,
ti, ki si neskončno usmiljen.

(Bizantinska liturgija, prevedla Klara Žnideršič)

Odpuščeni so tvoji grehi! Tvoja vera te je rešila!
Pojdi v miru!

(Lk 7:48,50, SSP)

Moja duša je žalostna do smrti

Moja duša je žalostna do smrti.
Moj Oče, če ta kelih ne more mimo, ne da ga pijem,
naj se zgodi tvoja volja!

(Mt 26:38-42, SSP)

Slekli so ga in ga ogrnili s škrlatnim plaščem.
Iz trnja so spletli krono in mu jo dali na glavo
in trst v njegovo desnico. Poklekovali so pred
njim, ga zasmehovali in govorili: »Pozdravljen,
judovski kralj!« In pljuvali so vanj, mu vzeli trst
in ga z njim topli po glavi. Potem ko so ga
zasmehovali, so mu slekli plašč, ga oblekli
v njegova oblačila in odvedli, da bi ga križali.

(Mt 27:28-31, SSP)

Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.

(Lk 23:34, SSP)

Prijatelj me je izdal z znamenjem poljuba:
Kogar bom poljubil, tisti je, njega zgrabite.
To je bilo pogubno znamenje, ki ga je dal,
ki je s poljubom dovršil umor.
Nesrečni mož se je odpovedal ceni krvi
in se na koncu obesil.
Kako neizmerna je tvoja ljubezen do človeštva,
o Gospod!
Skloniš se in umiješ Judu noge,
čeprav te je zatajil in izdal.

(Bizantinska liturgija, prevedla Klara Žnideršič)

Pri svoji mistični večerji

Pri svoji mistični večerji me sprejmi
k svojemu obhajilu, o Božji Sin.
Kajti ne bom razodel skrivnosti
tvojim sovražnikom,
niti ti ne bom dal poljuba kakor Juda.
Temveč te, kot razbojnik, prosim:
Gospod, spomni se me,
ko prideš v svoje kraljestvo.

(Bizantinska liturgija, prevedla Klara Žnideršič)

Resnično, povem ti: Danes boš z menoj v raj.

(Lk 23:43, SSP)

Mati žalostna je stala,
zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.

V grenko žalost zatopljena
je nje duša prebodena
z mečem silnih bolečin.

Komu potok solz ne lije,
ko bridkosti zre Marije,
grenke nad morja bridkost?

(Prevedel Franc Ksaver Lukman)

Žena, glej, tvoj sin! Glej, tvoja mati!

(Jn 19:26-27, SSP)

Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?

(Mt 27:46, SSP)

[...] prebodli so mi roke in noge.
Lahko preštejem vse svoje kosti,
oni gledajo, buljijo vame.
Razdeljujejo si moja oblačila
in za mojo suknjo žrebajo.

(Ps 22:17-19, SSP)

Zares, sovražnik preganja mojo dušo,
na tla je potlačil moje življenje;
preselil me je v temine,
kakor večno mrtve.

(Ps 143:3, SSP)

Po njegovih ranah smo bili ozdravljeni.

(Iz 53:5, SSP)

Žejen sem.

(Jn 19:28, SSP)

Izpolnjeno je.

(Jn 19:30, SSP)

Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.

(Lk 23:46, SSP)

O sladki les

O sladki les, sladki žebli,
ki so nosili sladko breme,
ki so bili edini vredni držati
Gospoda in kralja nebes.

(Prevedla Klara Žnideršič)

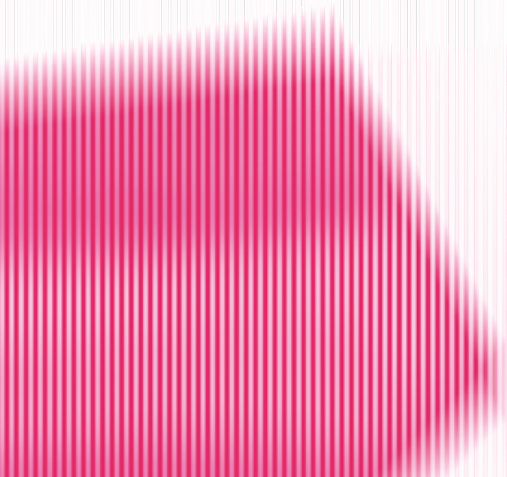
Kaj iščete živega med mrtvimi?
Ni ga tukaj, temveč je bil obujen.

(Lk 24:5-6, SSP)

Žena, zakaj jokaš? Koga iščeš?
Gospod, če si ga ti odnesel, mi povej, kam si ga
položil, in ga bom jaz odnesla.

(Jn 20:15, SSP)

Mariam. [Marija.]
Rabboni. [Učitelj.]

Hvala, ker nas podpirate.

Erazem Žganjar
flavtist

Zavod
Vse bo v redu

 europlakat

DELO

MØBILIZE
FINANCIAL SERVICES

HITRADIO
center

Sio1NET.

in2

COMTRADE
SYSTEM INTEGRATION

∞ GENEPLANET

mladi-upi.si

April 2026

SMS 5

V iskanju odgovorov

2. in 3. april 2026 ob 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Zbor Hrvaške radiotelevizije

Bas Wiegers *dirigent*

Sophia Burgos *sopran*

Spored:

Arvo Pärt: Fratres | *Bratje*

Maurice Ravel: Plemeniti in sentimentalni valčki

Francis Poulenc: Stabat Mater

Mati žalostna je stala

SIM 3

Predstavitev skladb s sporeda koncerta SOS 3

11. april 2026 ob 11.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Michael Wendeborg *dirigent in pianist*

Alex Hren *skladatelj*

Urška Rihtaršič *povezovalka*

SOS 3

Takoj

15. april 2026 19.30

Cankarjev dom, Gallusova dvorana

Orkester Slovenske filharmonije

Zbor Slovenske filharmonije

Michael Wendeborg *dirigent in pianist*

Spored:

Isabel Mundry: Panorama ciego

Slepa panorama (2001)

Márton Illés: Víz-szín-tér | *Trije akvareli* (2019)

Alex Hren: Arcing Seeds | *Iskreča semena* (2026)

Béla Bartók: Čudežni mandarin, balet, Sz. 73,

BB 82 (1918/19, 1924)

DA! 5

Potujemo ... po Italiji

18. april 2026 ob 10.00 in 12.00

Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

Orkester Slovenske filharmonije

Mitja Dragolič *dirigent*

Franci Krevh, Verena Rojc *povezovalca*

Massimiliano Miani *klarinet*

Urška Šemrov *sopran*

Barbara Potočnik *mezzosopran*

Aljaž Farasin *tenor*

Spored: **Novaro, Monteverdi, Mendelssohn,**

Verdi, Puccini, Morricone, Rossini

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10

1000 Ljubljana

T +386 1 2410 800

E info@filharmonija.si

www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske
filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

triglav

generalni pokrovitelj
koncertne sezone 2025/26

Pokrovitelja in donatorja azijskega gostovanja:

generalna pokroviteljica
azijskega gostovanja

Pokrovitelj:

Donatorja:

Partner:

Medijski pokrovitelji:

Sio1NET.

Koncertni list Slovenske filharmonije

Vokalno-instrumentalni program – VIP 4

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Umetniški vodja ZSF: Sebastjan Vrhovnik

Avtorica spremne besede: Klara Žnideršič

Jezikovni pregled: Tanja Svenšek

Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.

Prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, marec 2026

Redakcija koncertnega lista je bila končana
18. marca 2026.

Če želite prejemati redna e-obvestila
o programu Slovenske filharmonije,
sporočite svoj e-naslov na
info@filharmonija.si.

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

ISSN 2350-5117